

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Onestul președinte care minte că nu minte...

Romeo Tarhon

Peste 80 la sută dintre români sunt foarte nemulțumiți de calitatea vieții, aceasta fiind cea mai ridicată cotă a populației dezamăgite dintr-un număr de 34 de state europene și asiatice care au constituit obiectul de studiu al Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare. Tragic! Iminenta nouă criză pornită tot din „fabrica” de crize, SUA, de această dată din cauza uriașelor datorii de țară ceea ce atras implacabil scăderea subită a ratingului și prăbușirea în lanț a tuturor burselor ca primă reacție, ceea ce a demonstrat lipsa de încredere a lumii financiare în ridicarea formală, forțată, a pragului de îndatorare a Americii de către președintele Obama pentru evitarea pe moment a falimentului de țară. Însuși „profetul” economiei, celebrul Nouriel Roubini, ne „amenință” cu balaurul crizei care începe să își arate ghearele și coada după ce în 2008 și-a arătat capetele scoțând flăcări pârjolitoare pe gură. Iar noi ca la Noi de... Octavian Goga: „La noi sunt codri verzi de brad/ Și câmpuri de matasă;/ La noi atâția fluturi sunt, / Și-atâta jale-n casă.”

E drept, încă am mai avea ceva codri verzi de brad de prăduit, încă mai avem ceva câmpuri de matasă neinvadate de miriște și buruienii, de nemuncite, fluturi, molii, omizi și alți dăunători nu ne putem plânge că nu avem, căci insecticidele și fungicidele sunt inaccesibile de scumpe, dar avem atâta jale în casă cât abia se mai poate îndura. Jale și lipsă de speranțe. Din contră, apasă un pesimism negru ca de catran sub asaltul știrilor din ce în ce mai sumbre, mai amenințătoare. Căci tot românii au înțeles că belele de crize provocate și prost gestionate de către cei de sus lovesc cel mai nemilos la bază, nivelul cel mai de jos. O dată pentru că viața se scumpește al naibii, iar apoi pentru că tot nevoiașului, rândușului i se măresc birurile și i se micșorează drepturile pentru a salva țara. Mulți nici nu cred că s-a ieșit din prima criză, având în vedere că așa zisa creștere economică este la ei, la guvernanti pe hârtie, căci, de fapt, viața s-a alterat alarmanant, datoriile la bănci cresc, crește furia când își amintesc cu câtă dezinvoltură își îndemna președintele poporul să ia credite cu buletinul prin 2008 când restul lumii avea deja frisoane și resimțea criza financiară și imobiliară.

Noua criză care amenință este, pentru mulți români, ca bomboana de pe colivă. Fiecare se gândește cu teamă la ziua de mâine, la siguranța locului de muncă, la scumpiri în valuri, și mai usturătoare, la proverbialul din „rău în mai rău” care poate culmina tragic pentru foarte mulți îndatorați la bănci sau la fisc cu pierderea caselor și bunurilor citind știrile din presă despre cum sunt executați nemilos tot mai mulți debitori aflați în imposibilitate de plată.

Lumea este conștientă că, așa cum inconștientă diriguitorilor în 2008 a făcut ca România să fie surprinsă nepregătită, la fel și acum, dacă nu și mai rău, nefiind pregătiți pentru o nouă criză. Oamenii văd că în alte state bogații încearcă să pună umărul, să fie solidari cu statele lor, să rupă din averile lor pentru a dona statului, nu se opun, ba se și oferă să achite impozite mai mari pe lux, în vreme ce la noi... ca la noi. Este o atmosferă generală de panică și de totală neîncredere în clasa politică, în Putere și Opoziție, în Traian Băsescu mai ales, cel care trebuie să deconteze, ca șef de stat, și în a cărui sinceritate populația și-a pierdut încrederea.

Și cum nu și-ar fi pierdut-o, când chiar declarațiile lui de președinte sincer până la lacrimă, sunt inconstante, alunecoase, contradictorii... Joacă alba-neagra pe tema crizei și antologiceii lui debitații „Să trăiți bine”... Să ne amintim, pe scurt, ce putea debita în 2008, ce declarații amețitoare, iresponsabile se dădeau: Traian Băsescu: „informațiile care apar în ziare și la TV despre revenirea economiei în România nu sunt reale, riscul ca aceasta criză să izbucnească din nou este foarte aproape de noi toți”; „Tocmai m-am întors de la întâlnirea cu șefii de stat și de guvern din UE. (...) Europa este încă în criză economică. Trebuie să fim prudenți în perioada următoare, altfel există riscul ca această criză economică să revină, aproape pentru toate statele, nu doar pentru România”; Calin-Popescu Tariceanu (fostul premier): „Raspunsul este clar nu, criza financiara internationala nu va avea efecte asupra economiei si asupra cetatenilor” (Tariceanu declara, spre rușinea lui, că situația tragică de pe piața financiară din SUA ar fi putut induce efecte pozitive asupra economiei românești, motivând infantil că ieftinindu-se imobilele din SUA vor deveni accesibile și românilor... adică lui

și altora bogați ca el).

Și Traian Băsescu era parcă orb, nu degeaba îl poreclește Vadim „dictachiorul”, și nu vedea cum criza pusese deja ghearele pe sub nasul lor pe economia românească. Căci iată ce declara în octombrie același sincer mincinos Traian Băsescu: „România are toate condițiile să nu fie consistent afectată de criză, deși vor exista domenii afectate, cum ar fi industria auto, însă în 2009 politicile fiscale și cele monetare trebuie să fie bine corelate să contracareze efectele crizei”. Dar iată poziția președintelui, exprimată prin diferite titluri din presă, față de noua criză care vine, vine, vine, calcă totul în picioare și pune stăpânire pe întreaga lume pornind tot din SUA: „Băsescu nu crede în noua criză, Boc e pesimist”; Băsescu: „N-ar trebui să folosim cuvântul criză.”; „Băsescu și Boc se tem de o nouă criză”; „Băsescu despre coșul pensionarilor: A venit timpul ca politicianii să nu mai păcălească oamenii”... Și mă întreb plin de revoltă: oare ce oameni ne conduc? Ce au în capul lor expirat acești șefi peste viețile noastre? După ce i-a convocat recent la Palatul Cotroceni pe prim ministrul Emil Boc, pe guvernatorul Băncii Naționale a României, Mugur Isărescu, pe ministrul Finanțelor, Gheorghe Ialomițianu și pe președintele Consiliului Fiscal, Ionuț Dumitru pentru a analiza evenimentele legate de nouă criză mondială, Traian Băsescu nu crede în criză! Traian Băsescu afirmă că nu ar trebui să folosim cuvântul „criză”. Traian Băsescu a afirmat că nu a fost o reuniune de criză, deoarece nu e vorba de așa ceva, nici pe plan mondial, nici în România și a apreciat că bursele internaționale vor reveni pe creștere în perioada următoare. Tot Traian Băsescu, în finalul reuniunii de criză de la Palatul Cotroceni, a declarat că România va continua să ia măsuri fiscale și de reducere a cheltuielilor statului, făcând apel la partide, la cele din coaliția Puterii, să lase populismul cu mărirea salariilor și pensiilor, să nu mai anunțe tot felul de măriri și la presă să fie „decentă”, să nu panicheze, să nu insiste pe tema crizei pentru a nu trezi neîncredere investitorilor, să nu îi alunge...

Ce le mai minte preacinstitul domn președinte!

Ne vindem petrolul, ne vindem gazele, ne vindem apa. Pe când și țara pe de-a întregul?

Cezar A. Mihalache

Unde am ajuns? Sau, mai bine spus, ce am ajuns? După ce am dat petrolul țării, i-am amanetat resursele de gaze naturale încă dinainte de a le fi descoperit, angajându-ne în fața UE că le vom vinde la preț stabil de Bruxelles, chiar dacă noi vom fi nevoiți să importăm la rândul nostru gaze din Rusia la preț dublu sau triplu, după ce ne-am bătut joc de resursa cea mai importantă a unei țări, capitalul uman, umilindu-l, aruncându-l în exil „profesional” pe felurite meleaguri străine pentru o fărâma de pâine, acum vom exploata pentru alții și resursele de apă.

Nu contează că sunt sute de sate care nu beneficiază de amenajări de apă. Nu contează că zeci de orașe au parte de o apă potabilă infestată. Noi facem amenajări pentru binele unui județ din Ungaria.

Să nu moară cumva de sete când i s-o usca gâtulejul privind la (ne)autonomizarea Ardealului.

Apa, resursa pentru care se războiesc națiuni întregi, resursa pe care ONU a declarat-o ca resursă critică în mai puțin de o jumătate de veac (alături de aerul curat de care noi ne batem acum joc și pe care n-ar fi de mirare să începem să-l vindem, eventual cu tot cu teritoriile de sub el), va fi exportată din România. Și nu contează că se va face acest lucru la un preț de nimic. Pentru că nu prețul contează. Nu mai contează când e vorba de risipirea viitorului țării noastre. De punerea lui sub semnul întrebării. Căci, fără apă, nici o țară nu poate avea un viitor asigurat, fiind condamnată la subjugare doar pentru picătura de viață de zi cu zi.

Desigur, e puțin probabil să vă fi fost dat să auziți, într-un mod special, de județul Bichis din Ungaria. Cei de acolo au auzit însă de noi. Nu, nu au auzit de ideea desființării județelor, cerând acum sfaturi cum să scape la rândul lor de ele. Pentru că nu asta îi interesează. La ei, organizarea administrativă, precum istoria și alte cele, sunt de neatins. Și nu se pun în discuție de neica nimenii politicieni. Au auzit în schimb de alte „oportunități” românești. Resursele naturale. Și pun preț pe ele de parcă ar fi deja ale lor, închipuindu-le parte din consumul lor intern. Acum a venit rândul apei potabile, la Bichișciaba (nici măcar în

România!) fiind semnat un acord pentru exportul de apă potabilă din Arad în județul Bichis. Iar semnatarii acestui important contract de export sunt fețele locale. De ce să se implice în mod direct Guvernul, MAE sau Președinția? Doar e vorba de o simplă resursă... Apa. Care la noi tot curge la vale degeaba, nu?! De acest export de apă potabilă, care este o premieră și prin felul de realizare (nu cu bidonul sau cisterna, ci direct prin țevă) vor beneficia peste 350 000 de persoane din Bichis, apa de acolo fiind prea încărcată cu arsen pentru a mai fi servită populației. Eventual poate o îmbuteliază și ne-o trimit nouă în schimbul apei minerale! Noi suntem însă prea copleșiți de grijile prezentului pentru a ne mai gândi la detalii. Cum ar fi viitorul. Prea striviți de distrugerile de sistem din jurul nostru pentru a mai pune preț pe ziua de mâine. Pentru că aceasta este crunta realitate. Încercând să supraviețuim prezentului, nu mai punem nici un fel de preț pe ziua de mâine. Chiar dacă acolo se află soarta urmașilor noștri, destinul unei țării pentru care au luptat generații de înaintași pentru a o menține neciunită în teritoriile și resursele ei naturale.

Nu ne mai pasă. Suntem prea bolnavi, prea îmbătrâniți înainte de vreme, prea debusolați. Suntem prea rătăciți de drumul spre speranță. Avem o rată de suicid cutremurătoare care coboară spre vârste tot mai fragede. Bolnavii ne mor cu zilele în spitalele infecte, copii ne sunt tratați pe post de infractori, prin camere de supraveghere și matricole electronice pe post de carduri „de acces”. Suntem pe un drum de pe care nu mai vedem războiul dus împotriva noastră, împotriva destinului nostru, împotriva României. Iar gestul exportului de apă, esența vieții, trece neobservat. Chiar dacă este vorba de un atentat la siguranța națională... Pesemne, ar trebui să fim chiar mândri de acest export tranfrontalier unic în Europa. Vom da altora 30 000 metri cubi de apă potabilă pe zi! Nu comunelor sau orașelor noastre. Iar pentru asta, chiar dacă sunt sate în care nu există un metru de țevă, suntem gata să construim și o conductă de peste 30 de kilometri. Suntem doar în fața unui contract inedit!

Unul care ne-ar putea arunca generațiile următoare cu mult dincolo de frontiera securității naționale.

Minoritățile naționale – nuclee generatoare de cultură

Maria Cobianu Băcanu

Minoritățile naționale sunt nuclee generatoare de cultură distincte, originale, fără de care însuși contactul dintre culturi este de neconceput. Sunt centre generatoare de spiritualitate, știință, cultură întrucât, alături de limbă, comunitatea de cultură, ca matrice spirituală și psiho-morală a grupului devine constitutivă pentru concepția despre lume și univers, despre om și locul lui în orizontul spațio-temporal în care s-a născut.

Patrimoniul cultural comun al membrilor minorității naționale este o sinteză a unor procese culturale intra și interetnice. Este în

același timp, expresie a conviețuirii de-a lungul istoriei lor cu alte comunități etnice, de la care au preluat și asimilat, topind într-un mod propriu, trăsături, elemente cu funcție practic-utilitară sau spirituală, estetică, morală. În cadrul culturii unitare române, fiecare minoritate își dezvoltă cultura sa proprie, un specific național distinctiv.

Cercetările de teren realizate pe parcursul mai multor decenii pe diferite grupuri etnice au demonstrat că oamenii, din totdeauna, au simțit nevoia de a împrumuta unii de la alții, de a se imita unii pe alții în toate compartimentele vieții sociale: comportament în societate, la locul de muncă, în aspectele vieții de familie, în ținuta vestimentară, în limbaj. Împrumuturile par să exceleze în comportamentul în societate, în schimbul de idei profesionale la locul de muncă, în limbă. Preluările reciproce sau transferurile de trăsături și complexe culturale de la o comunitate etnică la alta, în mod obișnuit, au loc ca împrumut spontan, izvorât din nevoile de viață ale grupurilor umane aflate în contact direct. Dar ele pot avea loc și ca împrumut forțat, impus în mod organizat, ca în perioada dualismului austro-ungar din 1867-1918 și a dictaturii horthyiste din Transilvania din anii 1940-1944, când românii li s-a impus învățarea limbii maghiare, schimbarea numelui, a religiei etc.

O primă idee care s-a impus în urma multiplelor cercetări de teren efectuate din 1967 până în 1989 (în grupurile etnice mixte din Tg. Mureș, Sâncraiu Nou, Timișoara, Giarmata, Brașov și Feldioara) și care, fără nici o exagerare sau vreun subiectivism subtil, s-a dovedit a fi o axiomă verificată și confirmată prin opiniile multor

subiecți, în toate cercetările pe tema relațiilor inter-etnice fost aceea că în perioada socialismului, relațiile sociale și de muncă de esență egalitară dintre majoritate și grupurile etnice au determinat relații de egalitate, de înțelegere și bună conviețuire și între oamenii de diferite etnii, în majoritatea cazurilor. Aceștia comunicau între ei ca de la egal la egal, participau în comun la viața satului sau orașului, se considerau o comunitate unită. Schimburile de modele culturale legate de viața de familie, de gospodărie sau de problemele de muncă erau curente și fără rezerve între toate generațiile, ca între vecini și consăteni. Am fost cercetătoare de teren, și înainte de 1989 și după, dar nu am simțit rivalitate sau spirit ostil între oamenii de etnii diferite care veneau împreună de la munca pământului sau din fabricile și uzinele din împrejurimi.

Germanii și maghiarii, având în trecut statute economice și sociale superioare față de români, au oferit modele mai mult în universul valorilor materiale. În elementele structurale ale gospodăriei, în tipurile de îndeletniciri din gospodărie, în modelele de timp liber, culturile grupurilor își manifestă părțile lor tari, rezistente la transfer și schimb. Folclorul, literatura, valori culturale puternic impregnate de spiritul național se păstrează mai nealterate, fiind garanția specificității lor etnice. Recunoașterea unor aspecte mai tari ale culturii nu trebuie să conducă însă la concluzia că în aceste domenii nu au avut loc schimburi. Dimpotrivă. Cercetarea concretă a verificat și a demonstrat că și aici se pot produce preluări, interferențe.

Din cercetările de teren efectuate în anii 1979-1980, rezultă că intelectualii maghiari au fost atrași de cultura română. Folclorul românesc are o puternică forță de atracție în rândul maghiarilor.

În ceea ce privește aspectele vieții de familie, cercetarea evidențiază trăsăturile specifice grupurilor etnice care au fost și continuă să fie modele de preluat reciproc ca: modul de organizare și îngrijire a gospodăriei în care domină ordinea, respectul pentru femeie, disciplina și respectul pentru cele trei mese – la germani; spiritul de curățenie, îndemânarea și priceperea în arta culinară – la maghiari; căldura, spiritul de dăruire

totală al părinților față de copii, nevoia de frumos în gospodărie – la români; prietenie și bună dispoziție în familie – la sârbi. Toate aceste trăsături însumate redau omul în cea mai diversă gamă de manifestări umane. În același timp,

ele pot să constituie șanse în plus de perfecționare, de îmbogățire umană prin asimilarea a ceea ce este valoros la semenii alături de care conviețuiesc.

Mulți etnici cuprinși în cercetare au subliniat, fără nici un fel de rezervă, importanța Festivalului Național „Cântarea României” în intensificarea activității cultural-educative de masă, în depistarea tinerelor talente și în crearea unui cadru social-cultural stimulat în tinerii de diferite naționalități. Însă după 1990, noii „propagandiști” sau, mai bine spus, noii „culturnici”, reprezentanți ai curentului nihilist, menit să anuleze, să reducă la zero tot ce s-a creat pozitiv în perioada socialismului, au denigrat și au batjocorit acest extraordinar mijloc cultural de a aduce, în primul rând, pe scenele căminelor culturale, ale cluburilor și caselor de cultură urbane și, apoi, pe prima scenă a țării, la Sala Palatului din București, creatorii simpli, cei care constituie sarea acestui pământ, cu obiceiurile, tradițiile, dansurile și cântecele specifice lor din cele mai îndepărtate cătune.

Pe de altă parte, trebuie remarcat că sistemul socialist, prin naționalizarea averilor sașilor și șvabilor, a realizat o egalizare a stării economice și sociale între membrii comunităților umane. Toți au devenit lucrători ai pământului colectiv sau muncitori în întreprinderile de stat, indiferent de etnie. Acest statut de egalitate economică între membrii comunității sătești sau urbane a schimbat din temelii tipul de relații inter-etnice, inclusiv semnificația „vecinătății”.

Vecinătatea ce funcționa în timpul cercetării noastre din anii 1979-1980 nu mai era o instituție pur săsească, ci o instituție pur comunitară pe principiul apropierii spațiale. Era un rezultat socio-etnic fără precedent, în comparație cu situația anterioară când grupurile etnice germane trăiau în izolare, se închideau în ele pentru a-și menține statutul, tradițiile și trăsăturile culturale specifice. În situația de cetățeni „egali în drepturi” cu ceilalți, inclusiv cu românii, și grupurile etnice germane s-au „deschis în afară”, și-au multiplicat relațiile cu cei din jurul lor, fie români

sau alte naționalități. Se impune să facem o clarificare de ordin principial și practic. În concepția noastră, promovarea apropierii dintre minoritățile naționale sau grupurile etnice, a colaborării și înțelegerii reciproce nu presupune în nici un fel asimilarea sau inhibarea afirmării identității etnice sau naționale. Dimpotrivă. Pe fondul cooperării și respectului reciproc, al cunoașterii reciproce se creează condiții pentru dezvoltarea deplină a personalității culturale a minorităților naționale, știut fiind că afirmarea vieții lor culturale și spirituale, a specificului lor național îmbogățește tezaurul cultural comun al țării noastre.

Aculturația, schimbul cultural între românii majoritari și minoritățile naționale, așa cum rezultă din cercetările efectuate, este un proces real, biunivoc în care fiecare grup deține dublul statut de „donor culture” și „receiving culture”

pentru celelalte. Conviețuirea de secole între români și grupurile etnice care s-au stabilit pe teritoriul dintre Carpați, Dunăre și Mare nu a dus nici la asimilarea culturii române de către celelalte grupuri etnice, nici la cultura acestora de către cultura română. De pildă, faptul că raporturile dintre români și sași au fost secole de-a rândul raporturi de dominație a sașilor asupra românilor, aceasta nu a exclus schimbul dintre ei, ci cel mult l-a ținut la cote destul de reduse, pentru că împrumutul cultural, în mod obișnuit, se desfășoară în ambele sensuri.

Preluarea nu are loc ca atare, ci este totdeauna însoțită de re-interpretare. Trăsăturile și complexe nefiind transferate exact în configurația lor originală vor suferi schimbări, ajustări, în formă, funcție sau semnificație pentru a fi cât mai adecvate necesităților grupului care le preia. Re-interpretării îi urmează asimilarea prin care elementele culturale separate se îmbină într-o nouă sinteză a cărei caracteristică constă în faptul că se realizează pe fondul păstrării și dezvoltării identității etnice, a trăsăturilor definitorii pentru un grup sau altul.

Președintele dribleză...

Matei
Mircioane

Președintele României, Traian Băsescu, vrea să arate că el este alfa și omega, este începutul și sfârșitul în principalul partid de guvernământ sau, cum se spune în popor, el taie și spânzură, fiind un fel de soare de la care vine lumina și

iradiază directivele. Tocmai scriam zilele trecute că Sorin Frunzaverde, primvicepreședintele PD-L, și-a consolidat poziția în partid și își permite să anunțe anumite strategii guvernamentale, care să confirme faptul că se află în miezul lucrurilor, acolo unde se iau deciziile importante pentru țară. Astfel, Frunzaverde a anunțat, prin intermediul presei, că în partid se poartă discuții serioase privind majorări salariale pentru bugetari și creșteri de pensii, la începutul anului viitor. Un anunț care sună bine și aduce puncte electorale. Tot atunci scriam că

Frunzaverde este ca un ghimpe în ochiul lui Băsescu. Declarațiile de ieri ale președintelui confirmă ceea ce spuneam, fiindcă acuzațiile de populism și iresponsabilitate politică îl vizează direct pe Frunzaverde, precum și pe președintele UNPR, Marian Sârbu, care au făcut astfel de anunțuri. Băsescu spunea ieri că anumiți politicieni, care nu au avut curajul

sarii, atât pe cei din opoziție, cât și pe cei din interiorul arcului guvernamental. Paradoxal este că și primul-ministru, Emil Boc, a făcut referiri la creșteri de salarii și pensii, prevăzute pentru anul viitor, însă prin felul în care a formulat atenționările sale, Băsescu l-a protejat pe Boc, fiindcă, evident, acesta nu face parte dintre politicienii care nu au avut curajul să anunțe măsuri de austeritate. Lăsându-l la o parte pe Boc, președintele Băsescu îi dă timp acestuia să-și armonizeze părerea cu ale sale și să meargă mai departe în echipă. Până în prezent, Boc s-a arătat copil disciplinat, fiind de notorietate faptul că nu iese din cuvântul președintelui, ceea ce presa de divertisment a exploatat din plin, prezentându-l ca pe un pitic ascultător. Nu cred că trebuie să mai aducem dovezi pentru această afirmație.

Rămâne de văzut dacă și de data aceasta Boc se va replia și se va pune în umbra lui Băsescu. Aceste considerații intră la subtilități, însă, modo grosso, cum spuneam, Băsescu, președintele jucător, vrea să demonstreze că el dribleză, el centrează, el dă cu capul, el validează golurile, fiind extremă, vârf de atac, antrenor și arbitru. Cred că poate fi numit și șef de galerie, să se aplaude singur, oricum este singurul căruia îi plac glumele sale.

D e s i g u r , Băsescu pozează în omul absolut responsabil, care nu vrea să risipească din economiile făcute cu trudă și sacrificii, dar, ca la orice om politic, e clar că declarațiile sale reprezintă o formă de luptă politică, o formă de a-și pune la punct adver-

să anunțe măcar o măsură de austeritate, ies la rampă și anunță creșteri de salarii și de pensii. Inițial, președintele țării a vrut să spună că s-a distrat văzându-i pe acești politicieni făcând astfel de anunțuri, apoi a revenit și a precizat că a avut un sentiment de revoltă față de populismul acestor politicieni.

Practic s-a vândut ceva ce nu exista, sau dacă exista, efemerul era baza existenței... Criza economică este în primul rând o criză de încredere și abia apoi o criză financiară. Totul a pornit de la foamea pentru bani a unor „băieți deștepți” din băncile americane care au observat că dacă ar crea niște hârtii de valoare, pe care ei să le coteze și pe care să le vândă altora sau între ei astfel încât să pară ceva complicat, s-ar îmbogăți mai mult dacă ar fi folosit canalele clasice : credite, leasing, acțiuni sau obligațiuni.

Practic s-a vândut ceva ce nu exista sau dacă exista efemerul era baza existenței Pornind de aici piața a căzut în special pe firmele de finanțare urmată de piața imobiliară. Bulgărele s-a rostogolit spre bănci, peste companiile de asigurări, bursă. Panica a pus stăpânire și pe sectoarele care mergeau bine. Totul apoi s-a extins în economia globală. Avem de-a face mai mult cu o criză americană decât cu criză globală. Acum vedem p r a b u ș i n d u - s e supremația americană în economia mondială.

Practic economia mondială se așează conform cu noile realități.

Mihai Vintilă

Practic s-a vândut ceva ce nu exista sau dacă exista efemerul era baza existenței Pornind de aici piața a căzut în special pe firmele de finanțare urmată de piața imobiliară. Bulgărele s-a rostogolit spre bănci, peste companiile de asigurări, bursă. Panica a pus stăpânire și pe sectoarele care mergeau bine. Totul apoi s-a extins în economia globală. Avem de-a face mai mult cu o criză americană decât cu criză globală. Acum vedem p r a b u ș i n d u - s e supremația americană în economia mondială.

Practic economia mondială se așează conform cu noile realități. Lumea construită de cel de al doilea război mondial încetează să mai existe. Avem o multipolaritate, o globalizare și o întrepătrundere nemaiîntâlnite până astăzi în economie. Dolarul și instituțiile impuse de SUA

la sfârșitul conflagrației sunt secate. Fondul Monetărilor Internaționale este tot mai puțin o stavilă în fața furtunilor iar statele plutesc tot mai mult în derivă. Mici economii care înainte erau considerate modele de dezvoltare precum cele ale Islandei și Irlandei sunt măturate de criză. SUA nu își revine pentru că lumea nu mai are încredere în instituțiile care înainte își făceau treaba sau erau puse să supravegheze mecanismele pieței.

Starea de criză...

la sfârșitul conflagrației sunt secate. Fondul Monetărilor Internaționale este tot mai puțin o stavilă în fața furtunilor iar statele plutesc tot mai mult în derivă. Mici economii care înainte erau considerate modele de dezvoltare precum cele ale Islandei și Irlandei sunt măturate de criză. SUA nu își revine pentru că lumea nu mai are încredere în instituțiile care înainte își făceau treaba sau erau puse să supravegheze mecanismele pieței.

Naționalizările sunt ultima soluție salvatoare dar nici statele nu mai au puterea de care dispuneau în trecut. Astăzi totul este multiplicat pe mii de surse de informare, știrile bune sau proaste sunt difuzate instantaneu la nivel planetar iar conexiunile de afaceri sunt mai complexe ca oricând. Pornind de la această imagine singurul lucru care ne rămâne este încrederea. Nu toate băncile s-au prăbușit, nu toate acțiunile au scăzut, nu toate mecanismele de control au fost ocolite. Multe funcționează bine sunt solide și respectă regulile jocului. Prăbușirea atâtor firme vine și datorită tim-

pului pe care îl trăim: de mare competitivitate, de implicare imediată, de a face mereu mai mult și mai mult, tot mai mult de parcă timpul nu ar mai avea răbdare.

E c o m o i a noastră nu poate păcăli timpul cu toate că noi am vrea. Criza chiar dacă este americană va atinge într-o proporție mai mică sau mai mare și economia noastră. Rămâne doar la atitudinea noastră dacă putem trece prin ea fără zbucium sau din contră vom fi puternic

zgoduiți. Din păcate se pare că cei din clasa politică au ales pentru noi cea mai proastă variantă și printr-un comportament iresponsabil îndreaptă România spre ochiul vârtejului. Peste tot acest zbucium național BNR domnește imperial ajutând leul și țara. Pentru că economiștii din prima bancă a țării au înțeles ceea ce multă lume politică nu pricepe : panica poate fi învinsă de încredere iar instabilitatea și insecuritatea de o conducere și o coordonare competentă. Nu desperați pentru că starea de criză vine din voi. Mereu există speranță.

Dezvăluiri de la fața locului: APIA Roșia Montana Gold Corporation...

Antoni Poienaru

Impactul proiectului minier de la Roșia Montana asupra mediului și intereselor financiare ale Comunității Europene și ale statului român ar trebui calculate de către Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA). O asemenea agenție, creată pe banii europi, scumpi, ar fi trebuit să vegheze la binele fermierilor. Indiferent de zona în care se află și cărora le acordă plăți. APIA este însă prea prinsă cu înregimentarea politică a propriilor funcționari.

Și uită de rosturile sale... Uită, de exemplu, că Planul Național de Dezvoltare Rurală 2007-2013 (PNDR) a definit Roșia Montana drept zonă montană defavorizată (Masura 211), cu pajiști cu valoare naturală ridicată (Masura 214). Uită că obiectivul

operațional al Măsurii 211 îl constituie utilizarea continuă a 1 400 000 ha de terenuri agricole la nivelul întregii țări.

APIA a efectuat plăți la Roșia Montana, începând cu Campania 2007 și până în prezent, în valoare de 2 216 569 62 lei, ceea ce înseamnă că fermierii din această zonă au respectat cerințele minime pe exploatarea lor, dar și bunele condiții agricole și de mediu. Și totuși, nu ar fi lipsit de interes să verifice modul în care Consiliul Local Roșia Montana și-a concesionat pășunile, cum s-au cheltuit banii comunitari și cei proveniți de la bugetul național și dacă se respectă în continuare toate condițiile pentru ca fermierii să beneficieze de aceste plăți.

De asemenea, ar trebui să verifice dacă pășunile aferente proiectului minier se află cu adevărat în baza de date și dacă sunt indeplinite

condițiile de plată a celor care utilizează aceste terenuri. Pentru că sunt prea multe nereguli la mijoc...

De exemplu, prin comparație, deși în Campania 2009, 33 541 de fermieri au în-

casat suma de 118 060 243,97 lei, în Campania 2010 din județul Cluj, 34 485 de fermieri au încasat de la APIA doar 83 094 467,12 lei până la data de 30 iunie 2011.

Or, se pune întrebarea firească: unde sunt banii fer-

mierilor, mai ales că de la un an la altul subvențiile cresc? Or să vină, în restul de an rămas? Chiar dacă, după data amintită, toate eventualele plățile efectuate de către această agenție vor atrage sancțiuni ale UE asupra României?

Oricum, restul plăților, se promite, se vor efectua în momentul în care toate controalele administrative vor fi încheiate, cel mai probabil în luna august 2011. Cu sancțiuni ale UE... Dar ce vină au sârmanii fermieri că burocrația umflată a agențiilor produc sau induc neclarități, neregularități, nelegalități cu voie și fără de voie, dar mai ales cu voie...? Și ar mai fi un lucru...

Firma canadiană este proprietară deja peste jumătate din străvechea localitate. Dar pare a fi exonerată de îndatoririle oricărui proprietar de imobile din România:

întreținerea locuinței și a terenurilor aferente.

Nu este un secret pentru nimeni faptul că majoritatea locuințelor achiziționate de această firmă se găsește într-o stare avansată de degradare, iar curțile sunt invadate de buruieniș. Fiecare casă își așteaptă reparația doar atunci când va începe proiectul minier, așa scrie pe plăcuțele înfipite pe pereți...

Și totuși, până la aprobarea proiectului, orice locatar al așezării Roșia Montana trebuie să respecte regulile de conviețuire și obligațiile administrative. Nu să sădească discordie sau să-și cladească structuri informative supras-tatale. E scris...

Ce ne facem cu țiganii?

Mihai M. Popescu

Una din temele cele mai dureroase ale României ultimilor 20 de ani a fost cea referitoare la problema țigănească. Evident țigănească, pentru că acel cuvânt inventat de George Soros n-are nici o susținere în realitate. E de-ajuns să mergem prin piețele bucureștene pentru a vedea cum se strigă acești oameni între ei și ne convingem.

Cum spuneam, una din marile probleme ale României este chiar aceasta. De fapt, nu știu dacă ar trebui s-o numim a României decât dacă cei ce fac parte din etnia țigănească vor să facă parte din această țară.

Deși asupra adevărului acestei ultime afirmații există mari suspiciuni... De 20 de ani, statul român caută soluții, implementează programe, cere bani europeni. Totul pentru a reuși integrarea țiganilor în această țară. Nu de puține ori, statul român a fost certat de la Bruxelles și alte cancelarii europene pentru că "nu are grijă cum trebuie" de țigani. Despre "bunele intenții" ale celor care ne certau ne-am convins însă când am văzut cum au reacționat ei când s-au trezit cu puradeii pe cap... De altfel, însuși Parlamentul European a găzduit numeroase dezbatere, iar Elena Băsescu a îmbrăcat un tricou care pe mine mă face să cred că a venit acolo să reprezinte țiganii ca cetățeni ai României, nu românii.

Totul pleacă însă din altă parte. Fiecare soluție, fiecare propunere pleacă de la premisa ca ALTCINEVA – fie statul român, fie comunitățile locale, fie UE – să le asigure țiganilor condiții optime. Ultima pe listă care a susținut această placă tocită este o anume autoare de la "Revista Cultura", al cărui nume este irelevant.

Irelevant pentru că ea este ultima purtătoare a unei idei ce se repetă obsedant de 20 de ani, dar cu rezultate NULE. Doamna respectivă plânge cu lacrimi de crocodil pe urmele țiganilor din orașul Cluj Napoca, citând o persoană care discutase cu ei și care se plângea că respectivii sunt mutați de colo-colo prin oraș. Întrebându-i pe țigani de ce nu se plâng, aceștia au ridicat din umeri replicând senin: "Pentru că nu avem reprezentant, nu ne putem organiza singuri, nu avem susținere din exterior.

Dacă mergem noi de capul nostru în centrul Clujului, cine ne baga în seama?".

Evident, concluzia autoarei este că CINEVA din exteriorul comunității ar trebui să-i ajute, să se implice, să facă, să dregă. Din păcate, această mentalitate bolnavă este una care le face situația și mai grea țiganilor. Seamănă leit cu mentalitatea românească de la finalul războiului sau de la începutul anilor '90, când toată lumea aștepta să vină Occidentul să ne salveze. În ambele cazuri, această aruncare iresponsabilă în brațele unei forțe din exterior s-a dovedit catastrofală: prima oară n-au intervenit, iar a doua oară au venit, au acaparat și acum o ducem mai rău decât înainte. Așa și cu țiganii. Ei trebuie lăsați să se descurce singuri. Cine-i împiedică să se organizeze singuri? Cine-i împiedică să nu fure fondurile comunitare pe care le primesc organizațiile care "apără" interesele lor?

Până la urmă este vorba de dorința lor de a se integra, civilizată aici. Și deși este clamată peste tot, această dorință nu se bazează pe nicio realitate: atât imediată, cât și istorică. Se știe despre țigani că au fost nomazi. E unanim acceptat acest adevăr. Dar ce trăsături de caracter denotă unul care nu poate să stea niciodată, nicăieri?

De-a lungul istoriei, țiganii au stat puțin în câte-un loc, au mâncat și-au plecat. De ce? Doamna autoare ar putea să ne spună că le-a fost greu. Dar românii nu le-a fost greu? Daco-romanii care au rămas aici, în bătaia barbarilor, după retragerea Aureliană, nu le-o fi fost greu? Nu le era mai ușor să meargă în Sudul Dunării, protejate de puternicele legiuni romane? Nu puteau primii proto-români să fugă din calea năvălirilor barbare?

Bineînțeles că puteau. Dar AU ALES să stea. AU ALES să lupte. Nu cumva țiganii au ales să se comporte asemeni unei pălămide umane? Adică să stea într-un loc DOAR atât cât își satisfăceau ușor nevoia de mâncare și de

resurse, ca la greu să plece spre un alt loc unde le era mai simplu?

Marele teolog și publicist român Gheorghe Racoveanu chiar explica acest fenomen ca unul al denaturalizării omenești.

"Făpturile care țin de această categorie se simt bine oriunde cerințele lor trupesti le sunt satisfăcute.

Pentru aceasta sunt gata, oricând, să lepede: credință, onoare, omenie. Pe aceste viețuitoare poporul român le-a numit 'pălămidă țigănească'. Nu e normal ca această populație, care mereu a fugit la greu, să aibă mari dificultăți în a se integra într-un neam care se caracterizează prin trăinicie, eternitate, Dumnezeuire? Cum ar putea înțelege țiganii sensurile sacrificiului personal al credinței, când singurul lor scop a fost umplerea burților cât mai ușor?

Cu toate acestea, în ultimul timp am observat că politicienii români îi nășesc, muzica lor este difuzată pe toate posturile de televiziune și că sunt prezentați mereu pozitiv de presă. Deci cine-i discriminează? Cine nu face eforturi pentru integrarea lor?... Acesta nu este un comentariu rasist. Aceasta este o realitate. O realitate pe care mulți dintre așa-ziii apărători ai țiganilor se fac că n-o văd.

Așa cum nu văd felul în care privesc țiganii țara care-i găzduiește: între ei ne numesc "rumâni spurcați", iar când sunt prinși în Italia pe străzi urlă din toate puterile: "sunt cetățean român! Am drepturi!". Atâta vreme cât apărătorii lor nu vor face altceva decât să le amplifice starea de neputință, încurajându-i să ceară mereu ajutor DIN AFARĂ, țiganii nu au nicio șansă. E un adevăr social că oamenii învățați ca alții să le rezolve problemele nu vor reuși niciodată să se descurce pe picioarele lor. Și-atunci? De ce nu se aplică această axiomă țiganilor? De ce domnilor demnitari români și străini? Pe ei nu-i considerați oameni?

Da ciolan, nu Cioran!

George Stanca

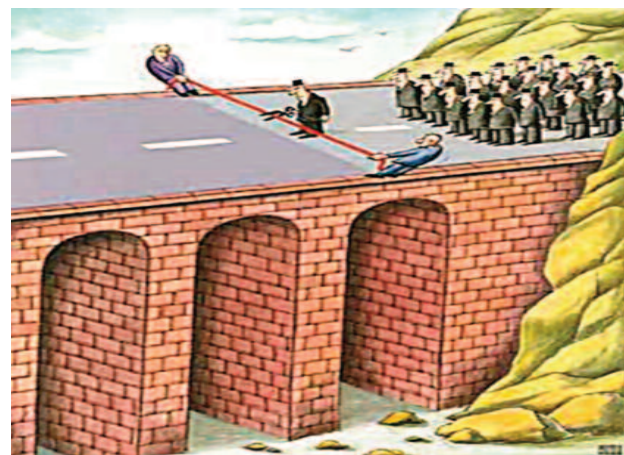
Minunate vremi trăim. Marețe. Mă uit la cazul Cioran, la manuscrisele lui, la soarta lor și aproape refuz să cred că mai există români patrioți. Dar, evident, în afara țării. Restul, pervertiți, duodene goale manevrabile și politrucii venoși. Să recapitulăm eventual pentru cei care nu știu. Mai deunezi s-au scos la licitație o parte din manuscrisele marelui filosof francez de origine română, Emil Cioran. La Paris. La licitație au participat destule persoane și instituții. Mai puțin instituții de stat de la noi. Dezinteresate. Cum ar fi Academia Română. Sau Ministerul Culturii. Dacă la ultimul este explicabil, atâta timp cât este condus de un maghiar, cum să-l doară pe el de un Cioran de-al nostru? Debitiez chair un truism vulgar: maghiarul niciodată nu-i român... La Academie, deși sărăcia e lucie, eu cred că ea putea fi surmontată cu un gest de sacrificiu. Adus cu aportul Președintelui țării. Sau a Guvernului. Dar pe cine doare de Cioran – cine-i asta? - când alegerile bat la ușă. Când NOI trebuie să rămânem la putere! Când milioane grele vor fi aruncate-n lupta, ca tancurile, tunurile, katiușele și „elenele” politice.

Da ciolan, nu Cioran! Cinismul a ajuns joc național. Să nu ne supărăm însă, chiar dacă pretextul crizei cauzionează mascarea de fonduri pentru marea bătălie. Așa au fost politrucii români post nouăzeciști din totdeauna. Interesul personal, peste cel național. General. Cum să nu fii trist? Să nu te gândești la soarta oarecum asemănătoare a operei postume, a patrimoniului lui Brancuși pe care o delegație comunistă de la București a refuzat să-l însușească, pe motiv ca era vorba despre „artă decadentă”. Și, așa, s-a ales Franța cu Brâncuși. Și cu tot al lui! Noi am ramas doar cu certificatul de naștere și locul de baștină. Unde se vând vederi cu Măiastra și Coloana...

Culmea este că omul de afaceri care a adjuccat licitația, „străinul” pe nume George Brăiloiu este chiar un gorjean. Cinste lui, bravo lui și nouă, că mai avem astfel de specimene în sânul nației. Oameni. Nu maimuțe. Caractere. Nu mușchi. Acum, când manea sabotează hora și sârba; cînd slugile puterii înlocuiesc cu portocaliu galbenul din tricolor; când media e sufocată de țiganisme de șatra și când mari, imensi actori ai neamului nu pot refuza roluri de bulibași în filme ca să nu piară de foame; când politica națională e tot mai anti-națională... Pe acest fond, dl. George (nobil nume, vine de la legendarul Gheorghe...) apare ca fiind din altă lume. Una mai normală, mai frumoasă, utopică așa afirma, pentru noi; o lume de basm. Să arunci o sumă imensă de bani pentru a reda tribului tău, scuze, țării tale, un grup de obiecte prețioase, un tezaur de patrimoniu firesc, nu este un act sinucigaș, nici blamabil ci un gest pur că îți iubești profund rădăcinile.

Gest desuet, paradoxal și superb prin omenia și normalitatea sa. Pot muri liniștit: au mai rămas câțiva români pe pământ. Vorba altui Gheorghe. Dinică: „Restul, populație...”.

Retina cu spini

de
Constantin Ciosu